

Опоре кише – Кристина Павловић Рајић

МАТУРАНТИ

Опоре су кише у мају када одлазе матуранти.
Скупљају своје ствари и одлазе некуд заувек.
Остављају нам у борама своје мамурлуке
И на длановима уздахе раних љубавних загонетки.

Тежак је мирис липе у дворишту гимназије.
Расипа се по данима који беспоговорно одлазе.
Бодрили смо их петицама, будили јединицама,
занесене над варкама којим их живот омамљује.

Зуји тишина за корацима када одлазе матуранти.
Ко се осврне, односи нити и златне дарове.
Ко се и осмехне, о љубави слови беседу.
Стегнутог срца испраћамо нашу децу.

ТРЕБА МИ РЕЧ

Треба ми реч чудесна као свичева светиљка,
реч чиста као радосница мајчина,
реч звонка што јекне у час рођења човека.
Као кад у белом бескрају равнице
заблиста црквица,
речи да су стамене да уздрхте срце
и да цело биће облију милине

гласова анђела с литије вечерње.
Да ми је да из пчелињег саћа
врцам речи медоносне!
Одакле сипе речи млечне што лече очи рањене?
Којим се то озарјима раздане туге овештале?
Да ми је да о наковањ кујем речи сирове,
у машицама песму варничим,
пламну је развихорим!
Свет жуди за речима којима се мресте тишине
сред оловних фијука, сред сивих колотечина,
кад ветар зацвили ударима жалузина
пред плачним окнима.
Да ми је да златну зрнад жањем,
Зорњачу умесим, у Сунце да нарасте!
Где су речи чаробне свиленошумне,
којима се облаче песме ћутне,
речи којима се грли чедо божје
сред вражје шуме
да не заноћи само, занемело?

НЕРОЂЕНОЈ КЋЕРИ

*На тебе гласи тапија, а кључ је
Од капије у твоје непостање.*

У заметку бих те песмом гиздала,
љубављу вајала, принцезо малена,
с анђелског крила захватила благост,
њоме да те саткам.

Као кишу додола сам те дозивала.
Чекала сам те, тврдоглаво моје,
да се модирамо и женски чаврљамо,
да из моје шкриње златне понесеш
све наслеђене дарове, да се бисер
у прах не сатвори.

Чеках те, кћери, столећима,
да ми из крви никнеш
у цвет најлепши.

ТРЕШЊА

Коренима дубљим, а шупљијим стаблом,
разграната крошња тањи се и крши.
И нестаје тихо наша трешња сочна
да уступи место некој новој воћки.
Сав се бехар давни у облак сасуо
и сипи по нама сећањем на лето.
Сад на петељкама дозревамо тихо

